

Sesin Geçince Benim Dünyamdan

— basak-kaya · 25 Mayıs 2026

Ben senin sesini duyunca içimde yıllardır kilitli duran ahşap bir pencere açılıyor usulca. Perdeler değil de sanki zaman kıpırdıyor. Bir çocukluk akşamı düşüyor avuçlarıma, annemin mutfaktan gelen tabak sesleri, sokakta top oynayan çocukların birbirine karışan bağırışları, elektrikler kesildiğinde yıldızlara benzeyen mumlar. O zaman anlıyorum, insan bazı insanları değil, onlarla birlikte kaybettiği dünyayı özlüyormuş. Şimdi her şeyin üstünde ince bir is tabakası var. Gökyüzü bile eskisi kadar gökyüzü değil artık. Yağmur yağıyor mesela ama toprağın kokusu gelmiyor içime. Sanki bulutlar da yorulmuş ağlamaktan. Sokak lambaları sarı değil artık, yüzüme vuran ışıklar hastane koridoru kadar soğuk. İnsanlar konuşuyor, ama hiçbir kelime bir yere varmıyor. Herkesin ağzında aceleyle söylenmiş cümleler, herkesin gözlerinde yetişemediği hayatlar var. Ben senin sesini duyunca çoktan yıkılmış bir şehrin enkaz altında kalmış kuşları uçuyor içimde. Nesli tükenmiş şarkılar dönüyor kulağım da. Bir zamanlar balkonlarda serinleyen yaz geceleri, çekirdek kabuklarına karışan kahkahalar, camı açık otobüs yolculukları, uzakta çalan bir radyonun cızırtılı türküsü. Hepsi yeniden nefes almaya başlıyor. Kokun değince ruhum sanki uzun zamandır susmuş bir çeşmeyenden su vermeye başlıyor. İçimdeki öfkenin pası dökülüyor yavaşça. Daha yumuşak bakıyorum insanlara, daha az kırılıyorum dünyanın hoyratlığına. Çünkü senin varlığın insanın içine bırakılmış sakin bir ikinci gibi. Telaşı azaltıyorsun. Kalbimde birbirine çarpan düşünceleri avuçlarımla ayırıyorsun sanki. Sen yanımdayken hayat dediğin şey korkulacak bir uçurum olmuyor. Birlikte yürüyünce yollar bile kısalıyor. Oturduğumuz banklar güzelleşiyor, susmalarımız bile anlam taşıyor. İnsan sevdiği kişinin yanındayken ilgiyi bile daha az acıyla taşıyor omzunda. Çünkü bazı insanlarcıların şeklini değiştirir. Ama olmayınca. Zaman tuhaflaşıyor. Bir gün, duvara çakılmış paslı bir saat gibi ilerlemiyor. Geceler uzuyor. Sabahlar eksik doğuyor. Sanki dünya dönüyor daben olduğum yerde kalıyorum. Kalabalıkların ortasında unutulmuş bir valiz gibi hissediyorum kendimi, kimsenin sahip çıkmadığı, içi eski mektuplarla dolu bir valiz. Ben seni göremeyince hayatı kaçırmışım gibi oluyor. Herkes bir yere yetişiyor daben geride unutuluyorum sanki. Mevsimler değişiyor, ağaçlar yaprak döküyor, deniz kıyıya vuruyor, şehirler büyüyor, yollar uzuyor. Ama insanın içi bir kişiye ulaşamayınca yerinden hiç kıpırdamıyor. Şimdi dünyanın nereye gittiğini bilmiyorum. Belki bütün nehirler kirlenmiştir çoktan, belki gökyüzü artık çocukların çizdiği kadar mavi değildir. Belki insanlar birbirinin yüzüne bakarken eskisi kadar insan hissetmiyordur kendini. Ama ben hâlâ senin sesinin geçtiği yerlere inanıyorum. Çünkü bazı sesler yalnızca kulağa değil, insanın ömrüne dokunur. Ve ben biliyorum. Bir gün herkesin içinden bir şey eksilecek bu hayatta. Kimi gençliğini kaybedecek, kimi annesinin sesini, kimi bir şehrin eski halini, kimi de en çok sevdiği insanın gözlerinde kurduğu evi. Benim korkum ölüm değil artık. Korkum, bir gün senin sesini hatırlayamamak. Çünkü insan bazen bir kişiyi unuttunca değil, onunla birlikte hissettiği kendini kaybedince tam anlamıyla yalnız kalıyor.